

Nu a trebuit să treacă prea multă vreme până să apară ideea înființării unui partid conservator-tradiționalist în România. Credeam că dacă referendumul tocmai încheiat ne-a lecuit de ceva, ne-a lecuit de politică și de soluțiile bazate pe politica partidelor. Se pare că nu. Mulți oameni visează în continuare la o mare forță națională, care să reprezinte acel presupus electorat tăcut și moral, fără reprezentare politică reală.

E o greșeală din mai multe puncte de vedere.

În primul rând, ceea ce lipsește în principal în România și nu doar aici, nu este un partid politic conservator, ci o cultură sănătoasă. Facultățile sunt populate într-o proporție covârșitoare de stânga radicală, așa că produsele lor de serie nu pot fi decât activiști analfabeți și violenți. Faceți apoi o plimbare prin librării și aruncați un ochi fugar pe oferta editurilor. Majoritatea traduc literatură contemporană, iar autorii selectați oscilează cu mici excepții între relativism moral, decadentă, ateism și nihilism. Cunosc și două edituri conservatoare care gâfâie și scot, dacă au noroc, trei titluri pe an.

Filmele românești, admitând pentru moment genul, cultivă mimetic toate temele stingheritoare ale minorităților, asta când nu accentuează mizerabilismul local. La teatru îți trebuie destul curaj ca să te duci. O actriță bucureșteană îmi povestea că de ani buni nu le-a mai putut recomanda cunoscuților o piesă din motive de rușine.

Inteligența română, din nou, cu mici excepții, lăsând la o parte oportunismul caracteristic, este în întregime progresivistă, cu variații de nuanțe și atât. Marele proiect de educație postdecembristă propus de cel mai în vogă intelectual român postdecembrist, președinte pe viață al Fundației Soros, se numește Colegiul Noua (!!!) Europă.

Pe de altă parte, ierarhia BOR se luptă oarecum cu modernismul din afară în timp ce îl încurajează în interior prin ecumenism și relativisme care fac de nerecunoscut bisericile și preoții.

În fine, soluția politică și culturală naționalistă, pe lângă multe alte neajunsuri, nu face în cel mai bun caz decât să ne întoarcă la momentul zero al modernismului românesc, adică la 1848.

Decadența înaltă se reflectă în degradarea cotidiană a limbajului, comportamentelor și interacțiunii sociale, și în indicatori sociali precum avorturi, divorțuri, vârsta primei experiențe sexuale șamd. Dincolo de statistici seci, este clar pentru oricine că familiile nu se mai roagă împreună, nu mai mănâncă împreună, iar când într-un final ajung să stea împreună au în față un ecran. Cât privește copiii familiilor nedivorțate ei petrec mai multă vreme la școală și after-school decât acasă.

Mlaștina în care ne scăldăm este atât de adâncă încât nici măcar nu ne dăm seama de ceea ce ne lipsește. Pentru gânditori altfel diferiți precum Aristotel, Confucius, sau Tocqueville, prima condiție pentru civilizație o reprezintă cultura sănătoasă. Astăzi, trăim printre ruinele unei mari civilizații, într-o cultură profund coruptă, ostilă acelei mari civilizații.

Un prim pas spre însănătoșire ar fi să realizăm gravitatea bolii și să ne ferim de terapiile toxice, mai ales că nu suntem singurii.

„O cotitură importantă în istoria mai veche s-a produs în momentul în care oameni de bine, bărbați și femei, au încetat să mai sprijine imperium-ul roman și nu au mai identificat continuarea civilizației și a comunității morale cu menținerea acestui imperium. În schimb s-au apucat să constuiască – nerealizând adesea pe deplin ceea ce fac – noi forme de comunitate în care viața morală se putea susține astfel încât morala și civilitatea să poată supraviețui perioadei de barbarie și întunecime care se apropia. Dacă expunerea mea despre condiția morală în care ne aflăm este corectă, ar trebui să tragem concluzia că și noi am ajuns de câțva timp la un moment de cotitură. În acest stadiu, e important să construim forme locale de comunitate în interiorul cărora civilitatea, viața morală și cea intelectuală pot fi menținute în vremurile întunecate care s-au abătut asupra noastră. Iar dacă tradiția virtuților a reușit să supraviețuiască ororilor ultimei perioade întunecate, mai avem motive să ne păstrăm speranța. De astă dată, însă, barbarii nu sunt adunați la frontiere, ei ne conduc deja de o bună bucată de

vreme. Parte din nenorocirea noastră este că nu suntem conștienți de asta. Nu-l așteptăm pe Godot, ci pe un alt – și probabil, foarte diferit – Sf. Benedict”, scrie Alasdair Macintyre.

Deși nu împărtășesc speranțele filosofului, un al doilea pas ar fi pe liniile sugerate mai sus. Adică să încercăm soluțiile testate și la îndemână, care departe de a fi foarte spectaculoase, dau rezultate solide pe termen lung. De pildă, scoaterea copiilor din circuitul educației moderne. Și nu mă refer aici doar la evitarea școlilor publice care vor deveni în scurtă vreme laboratoarele de experimente ale revoluției sexuale, ci la eludarea întregului malaxor de copii compus din cărți, filme și muzică moderne, și îndreptarea lor spre curriculumul creștin-clasic. Nu este suficient doar să le spunem copiilor ce e rău, câtă vreme nu le arătăm ce sunt virtuțile și nu le clădim imaginația morală pe baza modelelor tradiționale. De cele mai multe ori, acest proces este echivalent cu o autoeducare, majoritatea dintre noi fiind tot produsul educației moderne, dar în esența cam asta presupune educația acasă: să înveți cot la cot cu cel mic.

Odată ce avem în vedere familia ca soluție definitivă, este relativ simplu să înțelegem că orice altă rezolvare va trebui să fie locală, de mici dimensiuni, bazată pe o tradiție și o preocupare comună. Originea grească a cuvântului „politică”, „polis”, desemna o comunitate de mici dimensiuni, în care apartenența era dată de o istorie și o tradiție împărtășită. Doar în acest sens are rost să facem politică.

Nu este nevoie de mari eforturi financiare și logistice pentru a începe o reînșănătoșire. Un prieten, la întrebarea „ce e de făcut?”, recomanda lectura în grup a unei cărți serioase. Câțiva oameni care se adună odată pe săptămână să citească și să comenteze Avva Dorotei sau „Analectele” lui Confucius pot avea un impact mai serios și mai sănătos decât 41 de organizații de partid conservator. Mai sunt și [altele](#).

Cel mai important lucru de avut în vedere este, însă, că împărăția nu este din lumea aceasta - în definitiv, o vale a plângerii. Așa stând lucrurile, e limpede spre ce trebuie să ne ațintim duhul, sufletul și privirea. Civilizația creștină, chiar și în cele mai bune ilustrări ale sale, rămâne un produs secundar al încercării de a dobândi viața veșnică.

Strategia unei armate în degringoladă

Scris de Ninel Ganea

Marți, 09 Octombrie 2018 11:03
